

Lukas 17, 11 - 19

Het grootste deel van ons leven als volwassene bestaat uit plichten. We hebben weinig keuze: nog maar net hebben we ons werk gedaan, of de volgende verplichting staat ons alweer te wachten. Veel mensen doen eigenlijk weinig anders dan zich levenslang van de ene plicht naar de ander te bewegen. En wanneer iemand al die plichten en taken nauwgezet vervult, wordt hij geprezen om zijn ijver.

Hoe ijverig zo iemand ook is - hij mist iets wat onontbeerlijk is. We worden pas werkelijk mens wanneer we aan alles wat we **moeten** iets toevoegen wat we **willen** doen, zonder dat iemand of iets ons dat voorschrijft.

Tien melaatse mannen kregen, toen ze door Jezus gereinigd waren van hun ziekte, de opdracht om zich aan de priesters te tonen. Dat was het voorschrift van de wet.

Maar één van hen gaat verder dan de plicht en doet iets uit eigen beweging: hij keert terug om te danken. Geen mens heeft hem dat opgedragen. Het is ook bepaald geen plichtpleging, die hij uitvoert: hij valt voor de voeten van Jezus op zijn aangezicht en dankt uit de grond van zijn hart. Dieper kun je niet buigen. Overtuigender kun je niet danken.

Allen die hun plicht volbrengen zijn gereinigd. Maar zijn ze ook genezen? Alleen deze ene mens, die met hart en ziel dankt, hoort van Jezus het verlossende woord: 'Uw geloof heeft u genezen.' (Lukas 17: 19) Hij is pas werkelijk gezond geworden.

En wij, als wij zijn genezende artseneij, het sacrament ontvangen - zijn wij dan in staat om hem met hart en ziel te danken?

Bastiaan Baan / 13 september 2020